

והקשר בין הפידיון היומי לבין היוצר אינו מתבטא כלשהו סופרים מוגרל. וגם אם יופיעו כל-הסופרים-כולם במרי המשוור, יחתמו על ספריהם ויחזרו הקדשות מבריקות לקונה האלמוני, דבר לא ישתנה, שכן 12½ האחוז, חלקו של היוצר, כפי שנחלק בהר סיני, ייש" אר מיוצרי אף אם תוכפל פי עשרים כמות הספרים הנמכרת בשבוע זה, שלא לדבר על המיסים הגבוהים הנת" בעים מאיש הסיפורות. זה הודוע כטיפש-הכלכלי שאין שני לו בשום מיגור אחר של המשק.

לעיתים רומה כי אילו היה זה מכובד וריווחי לערוך שבוע האין העברי, היו המר"לים ששים להסיר את סיפריהם ויהיו להנהיג של דוכני המכירה אקדחים, משתיקייקול ופצצות-מיצור, ובלבד שלא להיתקל במבט המאשים של הסופר: המנוצל הגדול והנשרד העיקרי של חג הספר. כאותו מוסף מעריב מובאים, כצ" פוי, דבריו של בנימין סלע, המזכיר הכללי של התאחדות המו"לים, המציג, כתמיד, את הענף כולו כבלתי-ריווחי, לא לפני שהוא מצטרף בנושא שוד הסופרים. ואולם, כאשר הוא קובע כי "גם באר"ב ובאירופה רק מעט מאוד סופרים חיים מסיפורות", הוא אומר דבר שהוא בפירוש איננו נכון. סלע מסיים את דבריו באומר כי "הגיע הזמן ששבוע הספר שמושב אליו המונים יהפוך לפרוייקט ממלכתי שינתן לו סיוע גדול יותר מהמשלה". כמו אין די בסיוע הכפוי על מחברי הספרים. יורשה לי להעיר באוזניו של מר סלע כי בסיוע של כמעט 100%, דוגמת זה הניתן על-ידי הסופרים עצמם, אין סיכוי שיוכה מהמוסדות הממלכתיים; שהרי מוסדות אלה אינם מאוישים ביפניפנש אלא בסוחרים-סוסים של ממש, דוגמת מנכ"ל משרד-האוצר, עמנואל שרון, שלא מכבר אף הציע "לעודד" את מצוקתו הכלכלית של הסופר כדי לקבל יצירות הנכראות כייטורים ובכאב. שמעון צמרת ■

פתח תיקווה

מי שעניין הציונות יקר לו, חייב לשאול את עצמו שאלה נוקבת: מה היתה הציונות בעבר ומה היא כיום? האם היתה הציונות. כפי שחזרנו ואמרנו בדיוננו. תנועת-יחרור לאומית של העם היהודי? או שמא היתה הציונות מעין ניסיון-מעבדה שבו ביקש. שר היסטוריה" נסתר לבחון את הקבוצה האנושית הנקראת. העם היהודי, לבדוק ולראות מה קורה לעם קטן בעל מורשת רוחנית ומוסרית גדולה כאשר הוא מפוזר במשך אלפיים שנה בעמים ובכל מקום הוא מיעוט דתי ולאומי? מה קורה לו כשהוא תוזר לארצו. מקים מדינה משלו והופך בה לזובי שאלות אלה. אותן מציג אריה לובה אליאב בפרק האחרון של סיפורו החדש, לב חדש ורוח חדשה (הוצאת עם עובד), די בהן כדי לעורר היהודים נוגים. אבל את מחבר הספר שלפנינו הן דווקא מעודדות לאופטימיות כאשר לעתיד מדינת היהודים. חזונו מועיד לישראל לא-יפחות מאשר "שלמות אמיתית ויעד מרהיב".

תאמרו: חלומות. אבל לובה אליאב כבר צפה גם את זאת מראש. סיפרו מסתיים כציטוט משל טשרניחובסקי: "שחקי שחקי על החלומות. / זו אני החולם שח. / שחקי כי בארם אמין. / כי עורני מאמין כך". מה נאמר ומה נרבר? אשרי המאמין. חיים ■

דבר בשם אומרם

לא פרת תרבות

הקולנוע, להבדיל מהתיאטרון, המי חול והמוסיקה. אינו פרת-תרבות קרדי שה.

מתוך חוברת הצעות הוועדה לתרבות ולאמנות של מפלגת העבודה

אליהו נאווי, ראש עיריית באר-שבע, שכר דירה בתל-אביב, ועל מקומו מתגוששים שלושה מועמדים בטכסיסים מוזרים

3 אוחזין בנעיר

מפ"ם, בשילטונה האיתן של מפא"י. ראשיהעירייה הראשון, רודר טוביה, הורח, ובמקומו נבחר זאב וריוי ממפ"ם. קואליציה זו התפרקה אחרי שנתיים, כאשר נציגי הציונים הכלליים, אחד פליישר, נענה לחיזוריו הנמרצים של יעקב חלפון וערק למחנה מפא"י. אבל במפא"י עצמה נתגלע קרע. ואף לאחד מהצדדים לא היה רוב.

נאווי, השופט שעבר לפוליטיקה, ירש את כן את מקומה של ועדה קרואה, וייתכן שגם יפנה את מקומו לוועדה כזאת.

בבאר-שבע, ככל אופן, נזכרים היום בפליישר, ששמו הפך מושג, ומנסים לנחש מי יהיה הפליישריסט הבא. לעריקה פוליטית אין קוראים בעיר

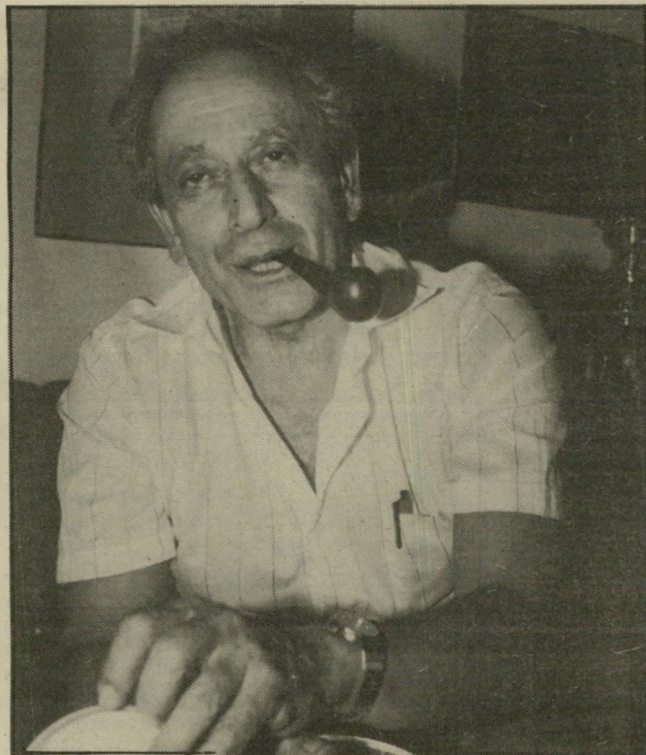
בישיבת המועצה, השבוע, הוא אף הודיע שיעתיק את מקום מגוריו לתל-אביב, שם שכר דירה ברחוב כארי. נאווי, בעל הארשת הפילוסופית המהורהרת, שהגיע לבירת-הנגב מתל-אביב לפני יותר מ-30 שנה כדי לשמש במקום כשופט, אינו מצליח להשכין שלום בין יורשיו. הרוב שיש במועצת-העירייה לאנשי מפלגת-העבודה ומי קורבניה מתפורר לנגד עיניו. סגן רוצה לרשת אותו, גם בנ"ץ כרמל — שניהם חברי סיעה אחת, וגם זילברמן, יד ימינו.

בפגישה שזימן בשבוע שעבר עוזי ברעם, מוכ"ל מפלגת-העבודה, בנסיון למצוא מוצא מהסכך, השתתפו כרמל ונאווי. מוצא לא נמצא. וברעם המריא

בלפור קיוויתי, הובטח תפקיד הסגן, וסגן נוסף נשמר לרתיים. וכאן מתחילות הבעיות. חובשי הכיפות טרם הכריעו ביניהם מי יהיה הסגן מטעמם. יש האומרים כי המישרה מגיעה לאלהיו מרציאנו מהמפד"ל, המשמש כיום כראש המועצה הרחבת-בעיר. הטעם לכך הוא פרוזאי ביותר. בעבר כבר כיהן מרציאנו כסגן ראש-עירייה, וחסרים לו שלושה חודשים נוספים בתפקיד זה כדי שיהיה זכאי לגימלה ממשלתית.

מכל מקום, האיש האמור להכריע בין הניצים הרתיים הוא האדמ"ר אלעזר אברחצירא. נכדו הנערץ של הבאבאי-סאלי הנערץ, ויריבו המושבע של הבאבאי-כרוד הנערץ מנתיבות. האדמ"ר, כך אומרים, אינו שש להתערב בעניינים פוליטיים, אך גדול עליו הלחץ להכריע בין מרציאנו, יחזקאל וייל — אף הוא איש-מפד"ל, אף שנבחר ממוס"מה כרשימת פועלי-אגודת-ישראל — ושני האגודאים.

הסקידים הבכירים במישרד הפנים ציפו לכל, רק לא לכך: אורי סגן, חבר מועצת עיריית באר-שבע מטעם מפלגת-העבודה, הצליח להחתים עוד 10 חברי-מועצה על הסכם קואליציוני, שלפיו יתמכו בו כולם בהצבעה לבחירת ראשיהעירייה הבא. סגן, עסקן ותיק וח"כ לשעבר, הציג את עצמו כמועמד למישרה זו כבר מומן. בכך לא היתה כל הפתעה. המזור היה הרכבה של הקואליציה: שלושת נציגי סיעת אביב, שהיא זרוע של הליכוד, שני נציגי הליכוד, שני אנשי

מתפטר נאווי

השופט-לשעבר אינו מצליח להשכין שלום

לדרום-אמריקה, למושב האינטרנציונל הסוציאליסטי.

כל אחד משלושת המועמדים וטע"נותיו עימו.

נגד סגן, רמות אפרורית שלא התבלט ככנסת העשירית, טוענים כי בגד בחבריו וביצע מעשה כלנתריסטי. אך עובדה היא כי במפלגת-העבודה לא גיבשו עדיין כל עמדה, לכן הרגיש עצמו חופשי לפעול למען עצמו. בבחירות. האחרונות הוא התמודד עם נאווי, ובסיכוב השני קיבל 47% אחוזים מהקולות — האם אין בהישג זה כדי להבטיח לו באופן טיבעי את התפקיד? נגד כרמל, יוצא רפ"י, טוענים על לשונו הקשה ויחסיה-אנוש המשוכשים שלו. הוא זוקף לזכותו חריצות וכושר-אירגון.

נגד זילברמן טוענים כי לא היה אלא נושא-כליו של נאווי. תומכיו רושמים לזכותו את יושרו, סבלנותו, רוחב-אופקו ונסיגונו הרב. הוא המועמד המועדף על אנשיהמיקצוע במישרד הפנים. אין הוא חבר מפלגת-העבודה, אך הוא מקורב אליה.

לתושבים הוותיקים בעיר הדרומית מזכיר מצב זה את האווירה ששררה בעירייה לפני יותר מ-24 שנים. אז מרדו נציגי המפלגות הקטנות, מחרות ועד

מועמד סגן

עסקן אפרורי שהפתע

התחרות בין הרתיים אינה בעייתה היחידה של הקואליציה המזורה. אחר מחותמי הסכם, אישיהליכוד עמיתי מאור, הגיש לא מכבר תביעה בבית-המשפט נגד וייל, ודרש להשעות מחברותו במועצה. הנימוק: וייל מתגורר מחוץ לבאר-שבע, ביישוב הכפרי מיתר, הודוע יותר כעומר ב'. כיצד יישבו שני אלה בקואליציה אחת? במישרד-הפנים יודעים עד כמה ההסכם של סגן הוא מופרך. מייד כאשר נודע עליו, התעוררה מחשבתוכנית להקים בעיר ועדה קרואה, תוכנית שרייפה באוויר מזה זמן רב. באחרונה היתה אומנם במישרד נטיה לזוותר לעירייה על חובותיה העצומים — יותר מ-34 מיליון שקלים — ולהניח לה להשתקם בעצמה, אך רעיון זה עלה כהנחה כי בעירייה תקום קואליציה אחראית ויציבה, בראשותו של בנ"ץ כרמל מהעבודה, היום מזכיר מועצת-הפועלים, או בראשותו של משה זילברמן מאשל היום ממלא מקום ראשיהעירייה. את התרגיל של סגן איש לא חזה.

נזכרים בפליישר

רקע למהומה בבאר-שבע הוא הודעתו של ראשיהעירייה הוותיק, אליהו נאווי, על פרישתו, לרגל מינויו כראש המוסד החדש לביקורת-בתי-תורות. כדי למנוע כפליתפקידים, היה עליו להתפטר מהעירייה.

מועמד כרמל לשון קשה

מועמד זילברמן המועדף של מישרד-הפנים

אגודת-ישראל, אחד מהמפד"ל, אחד מפועלי-אגודת-ישראל, אחד ממפ"ם. יחד עם סגן עצמו (העבודה), אכן יש לקבוצה רוב של 11 מושבים, מתוך ה-21.

מחוץ לקואליציה נותרו ארבעת הנציגים האחרים של מפלגת-העבודה וכל ששת אנשי אשל, מיטורו של אליהו נאווי, המקורבת לעבודה. כמילים אחרות: סגן נטש את מחנהו הפוליטי, איחר סביבו את כל הסיעות הקטנות וקטן, בתרגיל מזהיר, את המלוכה.

האומנם? משקפים מנוסים בבירת-הנגב גיחכו לשמע ההסכם. הילכו יחדיו אגודת-ישראל והמפד"ל, מבלי להסי תכס" תוך יום? היסדר איש-מפ"ם עם אנשיהליכוד? בעוד שאלות מנסרות בבתי-הקפה בעיר, הר 11 כבר חילקו ביניהם את עור הרוב. שטרם ניצוד. לאישיהליכוד, יעקב גרשפילד, הובטח תפקיד ממלא-מקום ראשיהעירייה. להבחר-למפלגה,